

Dwie ustawy z dnia 7 lipca 1994: Prawo budowlane i O zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 89, poz. 414 i 415) weszły w życie z dniem 1 stycznia 1995 roku.

Prawo budowlane uzależnia od organów administracji państwowej stawianie przydrożnych krzyżów, kapliczek i figur, a także przystosowanie domów mieszkalnych na kaplice mszalne:

zamiar postawienia krzyża, figury i kapliczki przydrożnej podlega obowiązkowi zgłoszenia [art. 3 pkt 4 lit. a; art. 30 ust. 1 i 3], właściwy organ może nałożyć w drodze decyzji obowiązek uzyskania pozwolenia na ich wykonanie [art. 30 ust. 3].

przeznaczenie pomieszczeń mieszkalnych na cele niemieszkalne stanowi zmianę sposobu użytkowania obiektu budowlanego wymagającą pozwolenia [art. 71].

Ustawa o zagospodarowaniu przestrzennym absolutyzuje miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego:

decyzje sprzeczne z istniejącym planem są nieważne [art. 16 pkt 1 i art. 34];

uchwalenie nowego planu unieważnia decyzje już wydane [art. 35].

Dlatego diecezje i parafie powinny składać wnioski do projektów planu zagospodarowania przestrzennego [art. 18 ust. 1 pkt 1] i w razie potrzeby wnosić protesty [art. 23] albo zarzuty [art. 24], a po uchwaleniu planu żądać wypisów i wyrysów z planu, dotyczących budowy kościołów i obiektów towarzyszących.